

Zohran Mamdani: ”Jag kommer att regera som en demokratisk socialist”

(Ur [Jacobin magazine](#), 2 januari 2026. Översättning från engelska, Göran Källqvist.)

(I sitt installationstal igår försäkrade Zohran Mamdani New York Citys invånare att perioden av små förväntningar på stadens regering är slut. Hans tal återges här i sin helhet. – *Jacobins* kommentar.)

Medborgare i New York: idag börjar en ny era. Jag står framför er, rörd av privilegiet att svära denna heliga ed, ödmjuk inför den tillit ni har givit mig, och hedrad av att tjäna som antingen er 111:e eller 112:e borgmästare i New York City. Men jag står inte ensam.

Jag står sida vid sida med er tiotusentals som har samlats här på Nedre Manhattan, uppvärmda mot januarikylan av en flamma av förnyat hopp.

Jag står sida vid sida med oräkneligt fler New York-bor som tittar på i trånga kök i Flushing och frisersalonger i East New York, på mobiltelefoner som stöds mot instrumentbrädan i parkerade taxibilar på [flygplatsen] La Guardia, på sjukhus i Mott Haven och bibliotek i El Barrio som alltför länge bara har upplevt försumlighet.

Jag står sida vid sida med byggnadsarbetare med stålhatteförsedda kängor och halalförsäljare vars knän värker av att ha stått i sina arbetsvagnar hela dagen.

Jag står sida vid sida med grannar som tar med sig en tallrik mat till det äldre paret i korridoren, personer som har bråttom men ändå lyfter upp främlingars barnvagnar uppför trapporna från tunnelbanan, och alla som dag efter dag, även när det känns omöjligt, väjer att kalla vår stad för hemma.

Jag står sida vid sida med mer än 1 miljon New York-bor som röstade för den här dagen för nästan två månader sedan – och jag står lika bestämt sida vid sida med de som inte gjorde det. Jag vet att det finns en del som ser på denna administration med misstro eller förakt, eller betraktar politiken som permanent förstörd.

Och även om bara handling kan förändra sinnen så lovar jag er detta: om ni är New York-bor så är jag er borgmästare. Oavsett om vi är överens eller ej kommer jag att skydda er, fira med er, sörja med er, och aldrig för ett ögonblick gömma mig från er.

Jag tackar de arbetar- och rörelseledare som är här idag, de aktivister och valda ämbetsmän som kommer att fortsätta kämpa för New York-borna när denna ceremoni slutar, och de artister som har delat med sig av sin talang till oss.

Tack till guvernör Hochul för att ha anslutit sig till oss. Och tack även till borgmästare Adams – Dorothys son, en son från Brownsville som gick från att arbeta som diskare till den högsta posten i vår stad – för att du är här. Han och jag har haft våra meningsmotsättningar, men jag kommer alltid att vara rörd över att han valde mig till den borgmästarkandidat som han allra helst skulle vilja fastna i en hiss med.

Tack till de två giganter som jag i egenskap av medlem i fullmäktige hade förmånen att representeras av i kongressen: Nydia Velázquez och vår otroliga öppningstalare, Alexandria Ocasio-Cortez. Ni har röjt vägen för detta ögonblick.

Tack till den man vars ledarskap jag mest försöker efterlikna, som jag är så tacksam till för att han svär in mig här idag, senator Bernie Sanders.

Tack till mina arbetsgrupper, från fullmäktige till kampanjen till övergången, och nu den grupp jag ser fram emot att leda från stadshuset.

Tack till mina föräldrar, Mama och Baba, för att ha uppfostrat mig, lärt mig hur man ska vara i denna värld och för att ha tagit med mig till denna stad. Tack till min familj, från Kampala till Delhi. Och tack till min hustru, Rama, för att vara min bästa vän och för att alltid visa mig skönheten i vardagen.

Mest av allt, tack till folket i New York.

Tillfällen som detta kommer sällan. Det är inte ofta vi har en sådan möjlighet att omvandla och förnya. Ännu mer ovanligt är att det är folket själv som håller i förändringens hävstänger.

Men vi vet att ögonblick med stora möjligheter i vårt förflutna alltför ofta snabbt har övergivits för inskränkta drömmar och minskade ambitioner. Det man utlovade strävade man aldrig efter, det som kunde förändrats förblev detsamma. För de New York-bor som var allra mest angelägna om att se vår stad omvandlas har bördan bara blivit tyngre, väntan har bara blivit längre.

När jag skrev detta tal fick jag höra att det är dags att ändra förväntningarna, att jag borde använda denna möjlighet att uppmuntra folket i New York att be om lite och förvänta sig ännu mindre. Jag kommer inte att göra det. Den enda förväntning jag försöker ändra är den om små förväntningar.

Med början idag kommer vi att styra expansivt och djärvt. Vi kanske inte alltid lyckas. Men vi ska aldrig anklagas för att sakna mod att försöka.

Till de av er som hävdar att tider för stort regerande är slut, lyssna på mig när jag säger: stadshuset kommer inte längre att tveka om att använda sin makt för att förbättra New York-bornas liv.

Alltför länge har vi vänt oss till den privata sektorn för storhet, och samtidigt accepterat slätstrukenhet från de som tjänar allmänheten. Jag kan inte klandra de som har kommit att ifrågasätta regeringens roll, de vars tro på demokrati har undergrävts av decennier av apati. Vi kommer att återupprätta denna tilltro genom att ta en annan väg: där regeringen inte längre bara är en sista räddningsplanka för de som kämpar, där hög kvalitet inte längre är ett undantag.

Vi förväntar oss storhet från kockar som hanterar tusentals kryddor, från de som kliver ut på scenen på Broadway, från vår förstauppställnings point guard i Madison Square Garden. Låt oss kräva samma sak av dem som arbetar i regeringen. I en stad där själva namnet på våra gator förknippas med uppfinningar från de industrier som kallar dem hem, kommer vi att göra ordet "stadshus" liktydigt med både föresatser och resultat.

Låt oss när vi påbörjar detta arbete ge ett nytt svar på den fråga som varje generation ställer sig: Vem tillhör New York?

Under en stor del av vår historia har svaret från stadshuset varit enkelt: den tillhör bara de rika och

de med goda kontakter, de som aldrig behöver kämpa för att få de makthavandes uppmärksamhet.

Arbetande människor har drabbats av konsekvenserna. Fullpackade klassrum och allmännyttiga bostäder där hissarna inte fungerar. Vägar fulla av gropar och bussar som kommer en halvtimme försent, om de någonsin kommer. Löner som inte ökar och företag som lurar både konsumenter och anställda.

Och ändå har det funnits korta, snabba ögonblick då ekvationen förändrades.

För 12 år sedan stod Bill de Blasio där jag står nu och lovade att ”sätta stopp för de ekonomiska och sociala ojämlikheter” som splittrade vår stad i två delar.

1990 svor David Dinkins samma ed som jag svär idag och lovade att fira den ”underbara mosaik” som New York är, där vi alla förtjänar ett anständigt liv.

Och nästan 6 decennier före honom tillträdde Fiorello La Guardia tjänsten med målsättningen att bygga en stad som var ”mycket större och vackrare” för de hungriga och fattiga.

Vissa av dessa borgmästare var mer framgångsrika än andra. Men de förenades av en gemensam övertygelse att New York kunde tillhöra mer än bara några få privilegierade. Den kunde tillhöra de som håller igång vår tunnelbana och krattar våra parker, de som utfordrar oss med biryani och piroger, picanha och pastrami på rågröd. Och de vet att denna övertygelse gick att förverkliga, om bara regeringen vågade arbeta hårdast för dem som arbetar hårdast.

Under de kommande åren kommer min administration att återuppliva detta arv. Stadshuset kommer att leverera ett program för säkerhet, överkomliga priser och överflöd, där regeringen ser ut och lever som de personer den representerar, aldrig sviktar under kampen mot företagens girighet, och vägrar att huka sig för utmaningar som andra har ansett vara alltför komplicerade.

När vi gör det kommer vi att ge vårt svar på den urgamla frågan – vem tillhör New York? Nå, mina vänner, vi kan förlita oss på Mabida och Sydafrikanska frihetsstadgan: New York ”tillhör alla som bor i den”.

Tillsammans kommer vi att berätta en ny historia om vår stad.

Det kommer inte att vara en berättelse om en stad som bara styrs av 1%. Inte heller kommer det att vara en berättelse om två städer, rika mot fattiga.

Det kommer att vara en berättelse om 8½ miljoner städer, var och en av dem en New York-bo med förhoppningar och farhågor, var och en ett universum, som alla är sammanvävda.

Författarna till denna berättelse kommer att tala pashto och mandarin, jiddisch och kreol. De kommer att be i moskéer, synagogor, kyrkor, gurdwaror och mandirer och tempel. Och många kommer inte att be alls.

De kommer att vara ryska judiska invandrare i Brighton Beach, italienare i Rossville, och irländska familjer i Woodhaven – varav många bara kom hit med en dröm om ett bättre liv, en dröm som har vittrat bort. De kommer att vara unga människor hopträngda i lägenheter i Marble Hill där väggarna skakar när tunnelbanan passerar. De kommer att vara svarta husägare i St. Albans vars hem utgör ett fysiskt vittnesmål om en seger över årtionden av dåligt betalt arbete och uteslutning. De kommer att vara palestinska New York-bor i Bay Ridge som inte längre kommer att vara tvungna att brottas

med en politik som talar om universella värden och sedan gör dem till undantag.

Inte många av dessa 8½ miljoner kommer att passa i prydliga och enkla fack. En del kommer att vara väljare från Hillside Avenue eller Fordham Road som stödde president Trump ett år innan de röstade på mig, trötta över att svikas av sitt partis etablissemang. Majoriteten kommer inte att använda ett språk som vi förväntar oss från de som har inflytande. Jag välkomnar förändringen. Alltför länge har personer som är skickliga i artig grammatik använt värdighet för att dölja grymma program.

Många av dessa människor har blivit förrådda av det etablerade samhället. Men i vår administration kommer deras behov att uppfyllas. Deras förhoppningar och drömmar kommer att återspeglas öppet i vår regering. De kommer att skapa vår framtid.

Och om dessa grupper alltför länge har existerat skilda från varandra, så kommer vi att dra denna stad närmare tillsammans. Vi kommer att ersätta den ohyfsade individualismens likgiltighet med gemenskapens värme. Om vår kampanj visade att folket i New York längtar efter solidaritet så låt då denna regering främja det. Ty oavsett vad man äter, vilket språk man talar, hur man ber, eller var man kommer ifrån så är de ord som definierar oss mest det ord vi alla delar: New York-bor.

Och det kommer att vara New York-bor som reformerar ett sedan länge trasigt skattesystem. New York-bor som kommer att skapa ett nytt departement för samhällelig säkerhet som kommer att ta itu med krisen med psykisk ohälsa och låta polisen koncentrera sig på det arbete som de anmälde sig för. New York-bor som kommer att ta itu med dåliga hyresvärdar som behandlar sina hyresgäster illa och befria småföretagare från den uppblåsta byråkratins bojor. Och jag är stolt över att vara en av dessa New York-bor.

När vi vann primärvalet i juni förra året var det många som sa att denna strävan och de som hade den kom från ingenstans. Men en persons ingenstans är en annans någonstans. Denna rörelse kom ur 8½ miljon någonstans – taxigarage och Amazonlager, DSA-möten och dominospel på trottoarer. De maktavande hade under lång tid blundat för dessa platser, om de överhuvudtaget kände till dem, så de avfärdade dem som ingenstans. Men i vår stad, där varenda hörn i de fem stadsdelarna har makt, finns det inte ingenstans eller ingen. Det finns bara New York och New York-bor.

8½ miljoner New York-bor kommer att tala och göra denna nya era verklig. Det kommer att bli högljutt. Det kommer att vara annorlunda. Det kommer att kännas som det New York vi älskar.

Oavsett hur länge ni har kallat den här staden för hemma, så har denna kärlek format ert liv. Jag vet att den har format mitt.

Det här är den stad där jag vid 12 års ålder satte hastighetsrekord på min sparkeykel. Mitt livs snabbaste fyra kvarter.

Den stad där jag åt sockrade munkar i halvlek under AYSO:s fotbollsmatcher och insåg att jag troligen inte skulle bli proffs, slukade alltför stora bitar på Koronet Pizza, spelade cricket med mina vänner i Ferry point Park, och tog tåget till Bx10 bara för att ändå komma försent till Bronx Science.

Staden där jag har hungerstrejkat just utanför dessa grindar, satt klaustrofobiskt på ett tunnelbanetåg med motorstopp just efter Atlantic Avenue, och i tyst skräck väntade på att min far skulle komma ut

från Federal Plaza 26.

Staden där jag tog med en vacker kvinna som hette Rama till McCarren-parken på vår första träff och svor en annan ed för att bli amerikansk medborgare på Pearl Street.

Att bo i New York, att älska New York, är att veta att vi är företrädare för något som saknar sin like i världen. Var annars kan man i ett och samma kvarter höra ljud från oljefat, känna lukten av sancoicho och betala 9 dollar för kaffe? Var annars kan en muslimsk kille som jag växa upp och äta bagels och gravlax varenda söndag?

Den kärleken kommer att vara vår vägledning när vi fullföljer vårt program. Här, där New Deals språkbruk föddes, kommer vi att återbörda stadens enorma resurser till de arbetare som kallar den sitt hem. Vi kommer inte bara att göra det möjligt för alla New York-bor att återigen ha råd med ett liv de älskar. Vi kommer också att övervinna den isolering som alltför många känner, och förena folket i denna stad med varandra.

Kostnaden för barnomsorg kommer inte längre att avskräcka unga vuxna från att bilda familj, ty vi kommer att ge allmän barnomsorg åt de många genom att beskatta de rikaste få.

De som bor i hem med hyresstabilisering kommer inte längre att frukta de senaste hyreshöjningarna eftersom vi kommer att frysa hyran.

Det kommer inte längre att anses vara ett mindre mirakel att stiga på en buss utan att oro sig för ökade biljettpriser eller om man kommer att komma fram till sin destination i tid, eftersom vi kommer att göra bussarna snabba och gratis.

Denna politik handlar inte bara om de kostnader vi gör gratis utan de liv som vi kommer att fylla med frihet. Alltför länge har frihet i vår stad bara tillhört de som har råd att köpa den. Vårt stadshus kommer att ändra på det.

Dessa löften förde vår rörelse till stadshuset, och de kommer att föra oss från en kampanjs slagord till verkligheten under en ny era inom politiken.

Medan snön sakta föll tillbringade jag för två söndagar sedan 12 timmar på Museet för rörliga bilder på Astoria och lyssnade på New York-bor från alla stadsdelar när de berättade om sin stad.

Vi diskuterade arbetstid på byggplatsen på Van Wyck Expressway och behörighet till matkuponger, bostäder till rimliga priser och ICE:s räder. Jag talade med en man som hette TJ som sa att hans hjärta brast för några år sedan när han insåg att aldrig skulle komma någonvart här, oavsett hur hårt han arbetade. Jag talade med en pakistansk tant som hette Samina, som berättade att denna rörelse hade gynnat något alltför ovanligt: mjukhet i folks hjärtan. Som hon sa på urdu: *logon ke dil badal gaye hai* [folks hjärtan har förändrats].

142 New York-bor av 8½ miljoner. Men om något förenade varenda person som satt framför mig så var det den delade insikten att detta ögonblick kräver en ny politik och ett nytt förhållningssätt till makten.

Vi kommer inte att leverera mindre än detta när vi dag för dag arbetar för att denna stad ska tillhöra fler av sina invånare än den gjorde dagen innan.

Här är det jag vill att ni ska förvänta er av den administration som imorse flyttade in i byggnaden

bakom mig.

Vi ska förvandla stadshusets kultur från att säga ”nej” till att säga ”hur?”.

Vi ska svara inför alla New York-bor, inte bara inför miljardärer eller oligarker som tror att de kan köpa vår demokrati.

Vi ska regera utan skam och osäkerhet, inte be om ursäkt för det vi tror på. Jag valdes som demokratisk socialist och ska styra som en demokratisk socialist. Jag kommer inte att överge mina principer av rädsla för att betraktas som radikal. Som den store senatoren från Vermont [Bernie Sanders] en gång sa: ”Det som är radikalt är ett system som ger så mycket till så få och förnekar så många människor livets nödortf.”

Vi kommer varje dag försöka säkerställa att ingen New York-bo inte kan betala för något av detta livets nödortf.

Och hela tiden kommer vi, med Jason Terrance Phillips’, mer känd som Jadakiss eller J to the Muahs, ord att vara ”ute” – ty detta är New Yorks regering, av New York och för New York.

Innan jag slutar vill jag fråga er alla om ni, vare sig ni är här idag eller någon annanstans och tittar, kan stå sida vid sida med mig.

Jag ber er att stå sida vid med oss nu och varje dag som kommer. Stadshuset kommer inte att kunna leverera ensamt. Och även om vi kommer att uppmuntra New York-bor att kräva mer från de som har det stora privilegiet att tjäna dem, så kommer vi också att uppmuntra er att kräva mer av er själva.

Den rörelse vi startade för mer än ett år sedan slutade inte med att vi valdes. Den kommer inte att sluta i eftermiddag. Den fortsätter att leva under varenda strid vi utkämpar; varje snöstorm och översvämning som vi klarar av tillsammans; varenda ekonomisk utmaning som vi tillsammans övervinner med ambitioner, inte nedskärningar; på varje sätt strävar vi efter att tillsammans genomföra förändringar i arbetande människors intresse, istället för på deras bekostnad.

Vi kommer inte längre att behandla segern som en inbjudan att stänga av nyheterna. Från och med idag kommer vi att betrakta segern på ett mycket enkelt sätt: något som ger makt att förvandla liv och något som kräver ansträngningar av oss, varenda dag.

Det vi uppnår tillsammans kommer att nå till alla stadsdelar, och det kommer att genjluda mycket längre bort än så. Många kommer att titta. De vill veta om vänstern kan regera. De vill veta om de stridigheter som hemsöker den går att lösa. De vill veta om det är rätt att hoppas igen.

Så genom att stå sida vid med föresatsernas vind i ryggen kommer vi att göra något som New York-bor gör bättre än något annat: vi kommer att statuera ett exempel för världen. Om det Sinatra sa är sant, så låt oss då visa att alla kan lyckas i New York – och överallt annars också. Låt oss visa, att när en stad tillhör folket så finns det inget behov som är för litet att tillfredsställa, ingen person som är för sjuk för att göras frisk, ingen alltför ensam för att känna att New York är deras hem.

Arbetet fortsätter, arbetet består, arbetet, mina vänner, har bara börjat.